

עמנו דנונו!

ואיש אינו עומד דום בצורה זקופה יותר ר דוממת יותר מתנועת-החרות.
יכולה היא לצעוק כנגד בן-גוריון, להרים כלפיו אגרופים קמוצים, לשלוף נגדו אקדה. ברגע שבן-גוריון אומר "בטחון" — היא קופאת כנציב-מלח. היא עוברת לדום.
שהרי ז'בוטינסקי הפקידה על משמר הצבאיות העברית — וכיצד זה לא תעמוד דום בהישמע שם הצבא?

משך תריסר שנות קיום המדינה לא מתחה המפלגה אף פעם יחידה אחת ביקורת על עניין הנוגע לצה"ל. היא לא דרשה פיקוח לאומי על מעשי מערכת-הבטחון. היא לא התנגדה לפלישת "מערכת הבטחון" לשטחי החרושת האזרחית, התעמולה האזרחית והצנזורה הפוליטית. היא לא עירערה על זכותם הבלעדית של בן-גוריון ופרס לנהל את כל עיסקות-ההשק; ולקבוע בהן למעשה את מדיניות-ההחזק של המדינה.

היא לא עירערה אפילו על זכותו הבלעדית של דוד בן-גוריון למנות את כל קציני צה"ל מדרגת אלוף-משנה ומעלה — דבר המבטיח מראש שלעולם לא יגיע לדרגה זו אדם הנמנה עם חברי תנועת-החרות או כל תנועה אופר ויצונית אחרת.

כך פרקה המפלגה את הנשק מעצמה. כי במציאות הקיימת, כאשר כל הפעולות החשר בות של השלטון מתנהלות בשם ה"בטחון" ומאחורי מסווה "בטחוני", לא יוכל שום גוף למלא תפקיד אופוזיציוני של ממש אם אינו מוכן לבדוק בכל מקרה מה מסתתר מאחורי השלט "בטחון".

זו הטרדיה האמיתית של תנועת-החרות. היא השתקפה בפסקדינו של הבוחר בבחירות האחרונות, ובהפיכת פנחס לבון למנהיג האופוזיציוני מס' 1 במדינה.

כי רוב הציבור בארץ, ובעיקר הנוער ששייך רת בצה"ל, שוב אינו עומד דום באופן אוטר מאטי בהישמע סיפמת הבטחון. הוא יודע כי הבחין בין בטחון אמיתי לבין בטחון כמרכי אות. הוא יודע כי אין סכנה גדולה יותר לבטי חוץ המדינה ולצה"ל מאשר ניצולם בידי עסקי נים מפלגתיים לצרכים פוליטיים עכורים.

תנועת-החרות אינה מפלגה מהפכנית הזוממת להפיל את המשטר — אם פירוש "המשטר" הוא מיכלול האידיאות וסדרי-החברה השולטים במדינה.
אויבי המפלגה טוענים כי היא חלק מן המשטר. מאז שהיא מקבלת הקצבות של מאות אלפי דולארים מקצרת השלל הכללית של המשטר — המגבית היהודית המאוחדת. אולם זהו הסבר פשטני. תנועת החרות היא חלק מן המשטר מפני שהיא שותפת לרעיון המרכזי שלו (שמדינת יש"ר ראל שייכת ליהודי העולם וקיימת למענם), למדיניות-החזק שלו (השתלבות במערב), למדיניות המרחבית שלו (התנגדות ללאומיות הערבית, לתיחך ולהיתורים כלשהם).

התפקיד המיועד של תנועת-החרות אינו אר פוזיציה נגד המשטר, אלא אופוזיציה בתוך המשטר. משימתה הטבעית היא לרכז את ה"אופוזיציה הימנית הנגד השלטון-היחיד הכך גוריוני, בשם שהמשימה הטבעית של מפ"ם היא לרכז את האופוזיציה השמאלית נגדו.
עד כה לא ביצעה תנועת-החרות את המשימה הזאת מלוא היקפה, ודחקה פרשת לבון הבליטה השתמטות זו מן המערכה העיקרית. אפילו אנהי המפלגה בחוץ-לארץ הרגי שו בכך הפעם, ותבעו קח תקיף יותר.
יש לי הרגשה כי הפרשה הזאת תהווה מיבי חן מכריע לא רק במפא"ל, אלא גם לחרות.

רימים האחרונים אומנם חל שינוי בולט. בחיכות על הצנזורה ה"בטחונית", במאמריו של ח"כ יוחנן בארד, בהופעת הדוברים המפלגתיים בכנסת ובציבור, הס' תמנה גיחה ראשונה אל מאחורי מסך-העשן ה"בטחוני".
עוד אין לדעת אם זהו רק מצב-יחיד חולף, או מיפנה של ממש. הציבור יעקוב אחרי המשך פעולות המפלגה בתשומת לב רבה. הוא ירצה לדעת אם אומנם הבטיח חרות את האגף הימני של ההתקפה על שלטון-היחיד הבן-גוריוני, או שתשאיר אגף זה חשוף.
על כן כדאי להזכיר לראשי התנועה את אותה אימרה של ז'בוטינסקי. אילו היה ז'בוטינסקי חי כיום, כדאי היה מביט בעין וועמת בכל איש העומד דום כאשר גנבים מריקים את כיסיו הפוליטיים. הוא היה אומר לתלמידיו, באדיבותו הרגילה:
רבותי, עמוד נוח!

כי "כאשר מקל כפוף לצד אחד, לא די ליישרו. צריכים לכופפו לצד שני כרי שיתיישר."
תלמיד ז'בוטינסקי לא הרפו גם אחרי שהמקל כבר נעשה ישר לגמרי. המדינה קמה, צה"ל היה לעובדה קיימת. אולם תנועת החרות הוסיפה להטיף למיליטריזם קיצוני ומוגזם.
היא יצרה לעצמה מלכודת, והיא נכנסה לי תוכה.

מה קרה? שנתיים לפני קום המדינה נטל דוד בן-גוריון לידיו את תיק הבטחון של הממשלה-בדרך. הוא הפך את ה"בטחון" לאחוזתו הפרטית. אחרי שהשמיץ משך דור שלם את המיליטריזם של ז'בוטינסקי, הפך בן-גוריון למיליטריסט קיצוני עוד יותר ממתנגדו.
באמצעות "הבטחון" השתלט בן-גוריון על מפלגתו ועל המדינה. הוא למד מארכימדרס הי

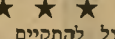

שר הדתות: הבטחון הוא אלוהים

מנוח כי דרושה רק נקודה אחת כדי להרים את העולם. הנקודה הארכימדית בטכניקה של בן-גוריון היא ה"בטחון".

מכיון שהכל הסכימו כי ה"בטחון" הוא אחוזתו הפרטית של בן-גוריון, הפך בן-גוריון את כל שטחי החיים במדינה ל"בטחוניים". ענייני מדיניות-החזק חדלו להיות ענייני-חזק — הם הפכו "ענייני-חזק-ובטחון". לעמים אחרים יש צבא ורשות אזרחית האחראית עליו — ואילו לישראל יש "מערכ" כח הבטחון", מגנון-ענק, מסתורי ומקודש, החולש על מאות תפקידים ועסקים שאין להם כל קשר עם הצבא. במקום החוק באו "תקנות החירום" הבטחוניות. מאחורי מסך-העשן הבטחוני הקים בן-גוריון את מפלגתו הפרטית — הסיעה הבן-גוריונית במפא"ל, אשר בראשה עומדים נערי-הזווה, שכולם כאחד באו משורות "מערכת הבטחון" — דיון, פרס, קולק ושות.

כך נוצר ג'דען בן-גוריוני: באווירה ה"בטי חונית (אותה יכול שר הבטחון לחמם כאוות נפשו על ידי יצירת מתיחות "בטחונית") נית נת יד חופשית ל"אנשי הבטחון", המפעילים את "מערכת הבטחון". ריבים פוליטיים אינם אלא "אנשים חסרי תחושה בטחונית".

ג'דען זה יכול להתקיים רק כל עוד מסכימים כל אורחי המדינה לעמוד דום בהישמע מלת-הקסם "בטחון".

אב ז'בוטינסקי אמר: "אני לא אעמוד דום כאשר גנבים שרים את התיקווה ומריקים בינתיים את כיסיו" ישנה בארץ מפלגה הדוגלת בתורתו של ז'בוטינסקי. ה"הודות היא כה רבה עד כי היא קוראת לעצמה "התנועה הז'בוטינסקאית", ומנהיגה רואה את עצמו כתלמיד ז'בוטינסקי לכל דבר.

דומני כי אותו פסוק לא חדר עדיין לתודעת התלמידים. כל גנב השך את ההימנון הלאומי מו יכול להריק את כל כיסיהם.

שלושת החודשים האחרונים עמדה הארץ ב"סימן "פרשת לבון". היו לה הרבה הסתעפויות, החל בעסקי-הביש וכלה ברומאן-הבלשים של "תעלומת האיש השלישי".

אולם לבו של המאבק הוא זה: בפעם הראשונה מאז קום המדינה קם מנהיג מפלגתי חשוב ואמר כי "מערכת הבטחון" אינה קדושה.
זהו זכותו הגדולה, כמעט ההיסטורית, של פנחס לבון. לא השוב שהטיח האשמות חמורות בפני פלוני ואלמוני. לא חשוב שגילה את פרצופו של שמעון פרס, ובמידה רבה גם של דוד בן-גוריון.

החשוב הוא כי אדם מרכזי של המשטר הקיים, אדם שהיה בעצמו שר-הבטחון, קם ואמר: משרד-הבטחון אינו קדוש. הצבא אינו קדוש.

משרד-הבטחון צה"ל מורכבים מבני-אדם חיים. הם מבר רכים במעלות אנושיות, ומקוללים בחולשות אנושיות.
במציאות של ישראל, זהו גילוי מהפכני ממש. השלישי.

מה עשתה תנועת-החרות בהודשי המאבק של "פרשת לבון"? כיצד פעלה? כיצד השתתפה במלחמה שהיתה החשובה ביותר עד כה לקביעת דמות המדינה? **כמעט והייתי אומר: היא לא עשתה מאומה.**
אילו אמרתי זאת, היתה בכך הגומה מסויימת. הייתי עושה עויל לד"ר יוחנן בארד, שכתב כמה מאמרים מצויינים, בהם ניתח באיזמל חד את מהות הפרשה. בכנסת, בעתונות ובי אסיפות-עם השמיעו דוברי המפלגה דברים נוקבים. האם יצאה בכך כני חובה?

גם האוהד המושבע ביותר של תנועת-הי חרות לא יענה על כך כחיוב.

ה מפלגה השתמשה בפרשה כדי לנגח את מפא"י ולעשות ממנה הון מפלגתי סוסף. זאת היתה זכותה. היא שמחה לאידה של מפלגת-השלטון, אשר מנהיגיה התקוטטו בפרסהיה וקראו איש לרעהו בשמות. זה היה אנושי.

אולם המפלגה לא יצאה להתקפת-חזק על הליקויים היסודיים של מערכת-הבטחון, כפי שעשה לבון. היא לא יצאה לחשוף את הסכנות החמורות הכרוכות במיבנה הנוכחי של מערכת-הבטחון, כפי שעשה לבון. היא לא אחתה ביקור רת מהותית על מערכת-הבטחון עצמה, כפי שעשה לבון.
על כן השתררה במדינה ההכרה כי הפלג של לבון במפא"י הוא עתה האופוזיציה העיי קרית — ואולי היחידה — במדינה. הוא — ולת תנועת-החרות.

זאת עובדה. מן הראוי שראשי תנועת-החרות יהררו בדבר — כי אין למפלגתם קיום לאורך-ימים אם ישתכנע הציבור כי היא מהווה גוף אופוזיציוני מישני, פחות עיקבי ופחות חשוב מלג מסויים במפא"ל.

מתאגרף אינו יכול ללחו כאשר ידיו כבולות באויר מקים. כאשר מדובר במערכת-הבטחון, דומה תנועת החרות למתאגרף כזה.

איש לא ככל אותה. היא כבלה את עצמה.
זאב ז'בוטינסקי היה אבי המיליטריזם הישראלי. מאז מלחמת-העולם הראשונה, כאשר היה היום העיקרי להקמת הגדודים היהודיים בצבא הבריטי, דגל בעקביות באידיאלורי גיה של צבא יהודי. לבביו לא היה זה רק צורך מעשי, אלא גם ענין שברעיון.

לא נהיה צודקים כלפי זכרו של ז'בוטינסקי אם נשים עתה גישה זו ללעג, או אם נדון אותה לגנאי על פי אמרת המידה של מציאותנו החדשה. לפני דור היה זה רעיון מהפכני, ובעיקרו גם נחוץ.

שום מדינה — יהודית, עברית או ישראלית — לא היתה קמה ללא כוח צבאי עצמאי.
המיליטריזם הז'בוטינסקאי לקה בהרבה הגומות רומני טיות, פרי תקופתו. אולם הוא היה שלב-מעבר חיוני, אשר בלעדיו לא היו קמים אצל ולח"י, ואולי גם לא הפלמ"ח. ז'בוטינסקי עצמו חש בהגומותיו והתנצל עבורן באומרו